

Sygn. akt IV K 189/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Kowalczyk

Protokolant: Agnieszka Kurzawska

po rozpoznaniu na rozprawie głównej w dniu 13.06.2017 r.

sprawy: **R. K.**

syna K. i H. z d. L.,

ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

W dniu 26 maja 2016 r. w W. przy ul. (...) kierował pojazdem mechanicznym marki H. (...) o nr rej. (...), w ruchu lądowym znajdując się w stanie nietrzeźwości, przy czym badanie na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu wykazało wartości: I - 1,27 mg/l, II - 1,23 mg/l, III - 1,28 mg/l, IV - 1,18 mg/l, V - 1,11 mg/l, przy czym dopuścił się tego czynu będąc wcześniej prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Południe, sygn. akt III K 620/07 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości.

tj. o czyn z art. 178 § 1 i 4 k.k.

orzeka:

I. Oskarżonego **R. K.** uznaje za winnego zarzucanego mu czynu tj. czynu z art. 178 a § 1 k.k. w zw. z art. 178 a § 4 k.k. i za to skazuje go, a na podstawie art. 178 a § 4 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. Na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 pkt 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 (dziesięciu) lat,

III. Na podstawie art. 43a§2 k.k. orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 zł. (dziesięciu tysięcy złotych);

IV. Na podstawie art. 63 § 115 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 26 maja 2016 roku godz. 20:05 do dnia 27 maja 2016 roku godz. 17:55;

V. Zasądza od Skarbu państwa na rzecz r.pr. S. Z. kwotę 516,60 zł. (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) tytułem wynagrodzenia za obronę udzieloną oskarżonemu z urzędu.

VI. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.246,60 zł (jeden tysiąc dwieście czterdzieści sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów sądowych, w tym kwotę 180 zł. (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt IV K 189/17

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 maja 2016 r. około godz. 19.40 R. K. poruszał się ul. (...) w W. samochodem marki H. (...) o nr rej. (...). W samochodzie obok kierowcy na miejscu dla pasażera siedziała kobieta. R. K. znajdując się na wysokości nr (...) ul. (...), poruszając się z dużą prędkością na łuku jezdni stracił panowanie nad samochodem i zjechał na przeciwny pas ruchu, po którym poruszał się samochód marki O. (...) o nr rej. (...), którym kierował M. R. (1). W samochodzie O. (...) znajdowała się także żona M. P. R., która siedziała z przodu na miejscu pasażera, a w foteliku na tylnym siedzeniu jechała ich małoletnia córka. M. R. (1) widząc nadjeżdżający z naprzeciwka samochód H. (...), który wjechał na jego pas ruchu podjął próbę uniknięcia zderzenia z w/w samochodem, obił kierownicą w prawą stronę próbując wjechać na chodnik. Wykonany przez niego manewr nie pozwolił na uniknięcie zderzenia z samochodem H. (...), którego kierowca uderzył tylną, lewą częścią w przód samochodu O. (...) po lewej stronie oraz lewe, przednie koło. W wyniku zderzenia w samochodzie marki O. (...) uszkodzona została maska silnika, ujawniono otarcie felgi i opony przedniego, lewego koła, połamanie nadkola przedniego, lewego koła, zdeformowanie przedniego, lewego błotnika, rozwarstwienie i zdeformowanie przednich, lewych drzwi, urwanie bocznej listwy tylnych lewych drzwi. W pojeździe marki H. (...) w wyniku kolizji powstały uszkodzenia w postaci rozbitego tylnego zderzaka, odkształcenia i obtarcia tylnego, lewego błotnika, odkształcenia i obtarcia klapy bagażnika, rozbicia szyby w klapie bagażnika, odkształcenia dachu w tylnej części

P. R. (1) jako pierwsza wyskoczyła z samochodu, ponieważ drzwi samochodu O. (...) od strony jej męża się zablokowały. P. R. (1) szybko podeszła do samochodu H. (...) od strony jego kierowcy, gdzie za kierownicą znajdował się mężczyzna. Mężczyzna ten nie wysiadł z samochodu więc P. R. (1) obawiając się, że odjedzie otworzyła drzwi od strony kierowcy wówczas poczuła od mężczyzny woń alkoholu. Do samochodu H. (...) podszedł także M. R. (1), który wydostał się z pojazdu poprzez miejsce pasażera. Wówczas z samochodu H. (...) wysiadł kierowca, mężczyzna ten chciał napisać M. R. (1) oświadczenie, że jest sprawcą kolizji w tym celu podał M. R. (1) dowód osobisty w którym widniały dane R. K.. W tym czasie kobieta, która była pasażerką w samochodzie H. (...) oddaliła się z miejsca zdarzenia. P. R. (1) nie wyraziła zgody na spisanie oświadczenia, ponieważ wyczuła od R. K. woń alkoholu o czym wspomniała mężowi. Postanowiła wezwać Policję na miejsce zdarzenia, wybrała numer 997 jednak zanim nastąpiło połączenie na miejsce przyjechał radiowóz policyjny, następnie wezwana została straż pożarna i karetka pogotowia.

Przybyli na miejsce zdarzenia funkcjonariusze Wydziału Ruchu Drogowego (...), ustalili w oparciu o relacje M. R. (1) i P. R. (1), iż samochodem H. (...) kierował R. K., czego byli pewni, albowiem bezpośrednio po zdarzeniu wybiegli ze swojego samochodu i widzieli dokładnie, kto wówczas siedział za kierownicą pojazdu. W obecności funkcjonariuszy Policji R. K. zaczął kwestionować, iż to on prowadził pojazd, twierdził on był tylko pasażerem, a H. kierował jego kolega, którego danych personalnych nie zna. P. R. (1) przekazała funkcjonariuszom, iż R. K. jest po alkoholu. Funkcjonariusze Policji przeprowadzili kontrolę stanu trzeźwości kierujących obydwoma pojazdami przy użyciu (...) - Sensora IV CM wersja (...) nr (...) posiadającego aktualną legalizację. Przeprowadzone badanie potwierdziło, iż R. K. znajdował się w stanie nietrzeźwości, uzyskano wyniki: 1,27 mg/l, 1,23 mg/l, 1,28 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Ponadto, ustalono, iż nie posiada on uprawnień do prowadzenia pojazdów. R. K. został zatrzymany i przewieziony do (...) W. (...), gdzie przeprowadzone kolejne badanie przy użyciu A. A 2.0 A. nr 801/16 wynik: 1,18 mg/l, 1,11 mg/l. alkoholu w wydychanym powietrzu.

W trakcie prowadzonego postępowania ustalono także, iż R. K. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Południe z dnia 09 lipca 2007 r. w sprawie o sygn. III K 620/07 został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i skazany na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności, z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym, orzeczono w stosunku do niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat.

Jak wynika z opinii sądowo- psychiatrycznej wydanej w niniejszej sprawie przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów, R. K. w chwili czynu miał zachowaną zdolność rozpoznania jego znaczenia i zdolność do kierowania swoim postępowaniem. Jego poczytalność nie budzi wątpliwości, może brać udział w postępowaniu.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie w oparciu o następujący materiał dowodowy: zeznań świadków: M. R. (1) (k.38v,119-120), P. R. (1) (k.31v,120), M. D. (k.7-8,117-118), szkicu miejsca zdarzenia (k.3), protokołu oględzin (k.4,5), protokołu zatrzymania (k. 10), protokołu użycia alkometru (k.12-13,15), świadectwa wzorcowania (k.14), informacji z K. (k.24,107-109), odpisu wyroku z dnia 09 lipca 2007r. (k.27-28), dokumentacji medycznej (k.44-46), opinii sądowo – lekarskich (k.54,56), dokumentacji lekarskiej (k.66-69), opinii sądowo – psychiatrycznej (k.75-76), informacji z (...) (k.106), dokumentacji medycznej złożonej przez obrońcę (k.110-112) oraz częściowo wyjaśnień (k.19,52,116-118).

Oskarżony R. K. w trakcie postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień (k. 19). W trakcie kolejnego przesłuchania oskarżony przyznał się do stawianego mu zarzutu i ponownie skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień (k.52).

W trakcie rozprawy głównej oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że z przyczyn osobistych spożywał znaczne ilości alkoholu. W dniu 26 maja 2016 r. także spożył alkohol, żeby poczuć się lepiej i móc funkcjonować. Wsiadając do samochodu nie zdawał sobie sprawy, co może się stać i że doszło do kolizji. W dniu zdarzenia nie był sobą, nie wiedział co robi i po co wsiadała do samochodu. Pytany pamiętał jednak, że w dniu zdarzenia wyjeżdżał samochodem na ul. (...) wraz z koleżanką, że było deszczowo, rozpędził się, wpadł w poślizg, a następnie stracił panowanie nad pojazdem. Oskarżony pamiętał także, że uderzył w inny samochód, wskazał uszkodzenia w swoim pojeździe. Pytany, potwierdził, iż samochód którym się poruszał należał do niego, że kupił go 2 tygodnie przed zdarzeniem, wiedział także, iż nie posiada prawa jazdy. Potwierdził, iż był już karany za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości i nigdy nie posiadał prawa jazdy. W dniu zdarzenia koleżanka chciała się przejechać dlatego wziął samochód i chciał pojechać na ul. (...). Ponadto stwierdził, iż z dnia na dzień była zatrzymany pod wpływem alkoholu i ma też drugą sprawę za jazdę pod wpływem alkoholu. Przechodził leczenie z powodu choroby alkoholowej. Pierwszy raz ok. 2-3 lat temu, później ponownie po zdarzeniu, obecnie nie kontynuuje leczenia, bowiem koliduje to z jego pracą zawodową (k.116-117)

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonego R. K. ocenione zostały przez sąd jako wiarygodne jedynie w zakresie w jakim nie kwestionował on okoliczności, iż w dniu zdarzenia to on prowadził samochód marki H. (...) będąc w stanie nietrzeźwości, a także okoliczności, iż tego dnia doprowadził do kolizji drogowej z samochodem osobowym O. (...) albowiem w powyższym zakresie jego wyjaśnienia są zgodne i korespondują z treścią pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, w szczególności z zeznaniami naocznych świadków P. R. (1), M. R. (1), z zeznaniami funkcjonariusza Policji M. D., który wykonywał czynności służbowe na miejscu zdarzenia.

W pozostałym zakresie, a więc co do okoliczności wskazywanych przez oskarżonego w trakcie przesłuchania przed sądem, jakoby nie wiedział co robi i nie kontrolował swojego zachowania, sąd potraktował tylko i wyłącznie za przyjętą linię obrony i próbę umniejszenia odpowiedzialności karnej za zarzucane mu przestępstwo albowiem z dalszych wyjaśnień oskarżonego, które złożył odpowiadając na pytania, wynika bezspornie, iż doskonale wiedział, iż jest pod wpływem alkoholu, nie posiada uprawnień do prowadzenia pojazdów, a w dniu 26.05.2016r. postanowił przewieźć swoim samochodem koleżankę. Wskazać należy, iż pozostałe okoliczności przedstawione przez oskarżonego, a w szczególności to, iż spożywał alkohol w celu zapewnienia sobie lepszego samopoczucia, dokonanie zakupu samochodu celem pomocy wyjścia z nałogu, w żaden sposób nie tłumaczą jego postępowania, wręcz przeciwnie obciążają go, wskazując na wysoki stopień jego demoralizacji.

Za w pełni wiarygodne sąd uznał zeznania świadka M. D., który jako funkcjonariusz (...) w ramach wykonywanych obowiązków służbowych podejmował interwencję w stosunku do R. K., dokonał następnie jego zatrzymania w związku

z kierowaniem pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości i spowodowaniem kolizji drogowej. Należy stwierdzić, iż świadek będąc osobą obcą dla oskarżonego nie miał powodu aby go bezpodstawnie obciążać. Świadek przesłuchany przed sądem odtworzył okoliczności zdarzenia tak jak je pamiętał, zaś zaistniałe niespójności z zeznaniami jaki złożył będąc przesłuchanym bezpośrednio po zdarzeniu w sposób przekonujący wytłumaczył wpływem czasu oraz ilością podobnych interwencji. Jednocześnie podtrzymał swoje zeznania z postępowania przygotowawczego bowiem były one składane w znacznie krótszym okresie czasu od interwencji i wówczas lepiej pamiętał szczegóły tego zdarzenia. Wskazać należy, iż relacje przedstawione przez w/w świadka korespondują z zeznaniami pozostałych świadków tj. M. R. (2) i P. R. (2), a także w dużej części potwierdził je sam oskarżony.

Podobnie jako w pełni wiarygodne sąd ocenił zeznania naocznych świadków M. R. (1) i P. R. (1). W/w świadkowie w spójny i wzajemnie się uzupełniający sposób odtworzyli okoliczności zdarzenia z dnia 26 maja 2016 r. przy ul. (...) w W., zarówno w zakresie okoliczności dotyczących zaistniałej kolizji samochodów marki O. (...) oraz H. (...), jak i okoliczności prowadzenia przez oskarżonego samochodu będąc w stanie nietrzeźwości. Zarówno M. R. (1) i P. R. (1) w sposób kategoryczny wskazali, iż to oskarżony kierował pojazdem marki H. (...), jadąc ul. (...) w W. doprowadził do kolizji z udziałem samochodu, którym się poruszali poprzez zjechanie na przeciwny pas jezdni. P. R. (1) potwierdziła także, iż od początku miała podejrzenie, iż R. K. znajdował się w stanie nietrzeźwości, co następnie potwierdzili przybyli na miejsce kolizji policjanci. Zeznania w/w świadków jako korespondujące z pozostałym materiałem dowodowym, a także z wyjaśnieniami samego oskarżonego stanowiły podstawę ustaleń faktycznych jakie sąd poczynił w realiach przedmiotowej sprawy.

Sąd podzielił także wnioski płynące z opinii sądowo – psychiatrycznej, albowiem jej treść jest jasna, pełna i wewnętrznie niesprzeczna, ponadto została sporządzona przez osoby posiadające wiedzę specjalistyczną, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami procedury karnej. Z treści opinii sporządzonej przez biegłych wynika, że oskarżony R. K. nie jest osobą chorą psychicznie ani upośledzoną umysłowo, jest uzależniony od alkoholu, jest osobą z zaburzoną osobowością (chwiejna emocjonalnie). Ten stan psychiczny w chwili czynu nie znosił ani nie ograniczał zdolności oskarżonego rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem (k. 75-76)

Za nie budzącą wątpliwości uznać należy treść protokołów użycia urządzenia kontrolno - pomiarowego do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu, która potwierdza, że R. K. w trakcie prowadzenia pojazdu w ruchu lądowym znajdował się w stanie nietrzeźwości.

Odnosnie pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie zaliczonych w poczet materiału dowodowego na podstawie art. 394 § 1 i 2 k.p.k., sąd uwzględnił je przy ustalaniu stanu faktycznego nie znajdując podstaw do zakwestionowania ich autentyczności, ani prawdziwości zawartych w nich treści.

W treści art. 178a k.k. ustawodawca opisał dwa typy przestępstwa związanego z nietrzeźwością kierowcy: typ podstawowy w § 1 oraz typ kwalifikowany w § 4. Typem podstawowym jest prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem innego środka odurzającego. Typem kwalifikowanym jest natomiast zachowanie polegające na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego przez sprawcę, który był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, art. 174, art. 177 lub art. 355 § 2 popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego po dokonaniu jego oceny w oparciu o kryteria wskazane w art. 7 k.p.k. w ramach zarzucanego mu czynu sąd uznał R. K. za winnego tego, że w dniu 26 maja 2016 r. w W. przy ul. (...) kierował pojazdem mechanicznym marki H. (...) o nr rej. (...), w ruchu lądowym znajdując się w stanie nietrzeźwości, przy czym badanie na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu wykazało wartości: I - 1,27 mg/l, II - 1,23 mg/l, III - 1,28 mg/l, IV - 1,18 mg/l, V - 1,11 mg/l, przy czym dopuścił się tego czynu będąc wcześniej prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Południe, sygn. akt III K 620/07 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości. Sąd nie miał żadnych wątpliwości, że oskarżony prowadził pojazd mechaniczny

znajdując się w stanie nietrzeźwości, a więc swoim zachowaniem wypełnił wszystkie znamiona przestępstwa z art. 178a § 1 i 4 k.k. Zgodnie z art. 115 § 16 k.k. stan nietrzeźwości zachodzi, gdy w próbie krwi pobranej od badanego występuje stężenie powyżej 0,5 promila alkoholu albo stężenie w wydychanym powietrzu powyżej 0,25 mg alkoholu w 1 dm³). Badanie powietrza wydychanego na zawartość alkoholu, aby było wiarygodne musi zostać przeprowadzone dwukrotnie, w odstępie czasu około 15 min. Jak wynika z protokołu badanie przeprowadzono przy użyciu (...) - Sensora IV CM wersja (...) nr (...) w sposób prawidłowy, uzyskany wynik jednoznacznie wskazywał, że badany kierowca – oskarżony R. K. był w stanie nietrzeźwości. Co więcej oskarżony kierował w stanie nietrzeźwości w dniu 26 maja 2016 samochodem marki H. (...) o nr rej. (...), będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości na mocy wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Południe z dnia 09 lipca 2007 r. w sprawie o sygn. III K 620/07. Tym samym oskarżony R. K. swoim zachowaniem wypełnił ustawowe znamiona występku z art. 178a § 1 i 4 k.k.

Wymierzając oskarżonemu karę sąd wziął pod uwagę całokształt okoliczności podmiotowych i przedmiotowych jakie zaistniały w niniejszej sprawie. Jako okoliczności obciążające sąd potraktował znaczny stan nietrzeźwości oskarżonego kilkukrotnie przekraczający dopuszczalne przez prawo normy, wskazujący na jego stan upojenia alkoholowego, jego uprzednią kilkukrotną karalność, w tym za przestępstwo prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, okoliczność, iż nie posiadał on uprawnień prowadzenia pojazdów, a w także to, iż doprowadził on do kolizji drogowej w której obrażenia odniosły inne osoby. Wskazać należy, że społeczna szkodliwość popełnionego przez oskarżonego czynu jest znaczna, albowiem prowadząc pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, znajdując się przy tym w stanie nietrzeźwości, oskarżony naruszył w sposób rażący fundamentalną zasadę bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Naraził przy tym na poważne niebezpieczeństwo utraty życia i zdrowia innych uczestników ruchu. Powyższe okoliczności wskazują, iż oskarżony jest osobą wysoce zdemoralizowana, okazującą lekceważący stosunek do obowiązującego prawa. Sąd jako okoliczność łagodzącą potraktował przyznanie się oskarżonego do popełnionego czynu przed sądem.

Biorąc pod uwagę wyżej wymienione okoliczności sąd wymierzył oskarżonemu R. K. karę 10 miesięcy pozbawienia wolności uznając, iż jest ona adekwatna zarówno do stopnia winy, jak i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu, a także niezbędna dla realizacji celów wychowawczych i poprawczych wobec niego, jak również jest kara sprawiedliwą w odczuciu społecznym. Jednocześnie sąd uznał, oceniając całokształt okoliczności podmiotowych i przedmiotowych niniejszej sprawy, iż brak jest podstaw do przyjęcia, iż wobec oskarżonego występuje pozytywna prognoza kryminologiczna odnośnie przestrzegania przez niego porządku prawnego w przyszłości, której istnieje uzasadniałoby zastosowanie wobec niego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Za takim stwierdzeniem przemawia fakt, iż R. K. był uprzednio kilkukrotnie karany, w tym także za występki z art. 178a § 1 k.k., nigdy nie uzyskał uprawnień do prowadzenia pojazdów, a mimo to ponownie pod wpływem alkoholu postanowił jeździć samochodem narażając zdrowie i życie innych uczestników ruchu drogowego. Okoliczności powyższe jednoznacznie świadczą o znacznym stopniu demoralizacji oskarżonego i braku szacunku dla obowiązującego prawa. Nie sposób w takiej sytuacji przyjąć, aby stosowanie wobec oskarżonego środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, stanowiło wystarczającą gwarancję, iż będzie on przestrzegał w przyszłości porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa. Mając powyższe na uwadze sąd uznał, że uprzednie skazania nie skłoniły oskarżonego do głębszej refleksji nad swoim postępowaniem, nie wpłynęły na niego pozytywnie i nie wzbudziły u niego poczucia respektu dla obowiązujących norm prawnych. R. K. była dana szansa poprawy, jednakże jego resocjalizacja w warunkach wolnościowych nie przyniosła oczekiwanego rezultatu. Ponowne sięgnięcie po tego rodzaju karę dla oskarżonego nie stanowiłoby wystarczającego instrumentu skłaniającego do rzeczywistej zmiany dotychczasowego postępowania, a w odbiorze społecznym potraktowane zostałyby jako nieuzasadniony przejaw pobłażliwości. Sąd uznał, iż ponowne orzekanie wobec oskarżonych kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, lub innej kary o charakterze wolnościowym mając na uwadze jego dotychczasową postawę, nie gwarantuje tego, że będzie przestrzegał porządku prawnego i zapobiegnie jego powrotowi do przestępstwa.

Sąd był zobligowany również do orzeczenia obok kary także środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów. Niewątpliwie przy przestępstwach drogowych popełnianych przez kierowców będących pod wpływem

alkoholu lub środków odurzających istotne jest aby wymiar środka karnego oddziaływał wychowawczo przede wszystkim na sprawcę, ale także na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa w zakresie przestrzegania zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Oskarżony była już karany za przestępstwo prowadzenia pojazdów w stanie nietrzeźwości, był orzekany wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres czterech lat. Orzeczony środek karny, jak wynika z akt sprawy, nie spowodował zmiany w zachowaniu oskarżonego, który po raz kolejny prowadził pojazd mechaniczny będąc w stanie nietrzeźwości, nie posiadając uprawnień do prowadzenia pojazdów i co istotne doprowadził do kolizji drogowej spowodując tym samym niebezpieczeństwo dla życia i zdrowia innych uczestników ruchu drogowego, który poruszali się na drodze zgodnie z przepisami. Mając powyższe okoliczności na uwadze sąd orzekł wobec R. K. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres dziesięciu lat, uznając, iż oskarżonego należy na taki okres wyeliminować z ruchu drogowego jako kierowcy albowiem stwarza on poważne zagrożenie dla życia i zdrowia innych uczestników ruchu drogowego.

Na podstawie art. 43a § 2 k.k. sąd orzekł wobec oskarżonego obligatoryjne świadczenie pieniężne, w wysokości 10.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Przy ustaleniu wysokości ww. świadczenia sąd miał na uwadze zarówno konieczność uświadomienia oskarżonemu naganności i niestosowności jego postępowania, z drugiej strony sąd wziął pod uwagę także sytuację majątkową, osobistą i możliwości zarobkowe oskarżonego.

Na poczet orzeczonej kary stosownie do dyspozycji art. 63 § 1 i 5 k.k. sąd zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w przedmiotowej sprawie w dacie zatrzymania od dnia 26 maja 2016 godz. 20:05 do dnia 27 maja 2016 r. godz. 17:55.

Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z §3 ,§17 ust.2 pkt.3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz r.pr. S. Z. kwotę 516,60 zł tytułem wynagrodzenia za obronę udzieloną oskarżonemu z urzędu.

O kosztach sądowych, w tym o obowiązku uiszczenia opłaty sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. uznając, iż obecna sytuacja finansowa oskarżonego oraz możliwości zarobkowe pozwalają oskarżonemu przy wykazaniu dobrej woli na ich poniesienie.

Z tych wszystkich względów, orzeczono jak w wyroku.